PHILIPPE LÉGER
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2005. július 14. [1]

1. Jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelmében az Østre Landsret [Dánia] a Bíróságtól az Európai Közösségen belüli, az oda irányuló és az onnan kifelé történő hulladékszállítás felügyeletéről és ellenőrzéséről szóló, 1993. február 1-jei 259/93/EGK tanácsi rendelet [2] egyes rendelkezéseinek értelmezését kéri.

2. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekkel a kérdést előterjesztő bíróság különösen a hasznosításra szánt hulladék tagállamok közötti szállítására vonatkozó eljárás néhány lényeges elemének tisztázását kéri a Bíróságtól.

I – A közösségi jogi háttér

3. Mint ahogyan azt a Bíróság már korábban megfogalmazta, [3] a 259/93 rendelet [4] célja, hogy olyan összehangolt eljárási rendszert hozzon létre, amelynek segítségével a hulladékforgalom a környezet védelme érdekében korlátozható.

4. A rendelet II. címében szabályozza a hulladékok tagállamok közötti szállítására vonatkozó eljárást. A II. cím 3–5. cikket tartalmazó A. fejezete szól az ártalmatlanításra szánt hulladékokról, a 6–11. cikkből álló B. fejezete pedig a hasznosításra szánt hulladékokról. A hasznosításra szánt hulladékok szállítására vonatkozó szabályozás kevésbé szigorú, mint az ártalmatlanítási célú szállítás szabályai. Az eltérő jogi szabályozás a közösségi jogalkotó arra irányuló törekvésével magyarázható, hogy a hasznosítás

1 – Eredeti nyelv: francia.

2 – HL L 30., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 2. kötet, 176. o. Az 1999. november 24-i 1999/816/EK bizottsági határozattal (HL L 316., 45. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 4. kötet, 338. o.) módosított rendelet.

3 – A C-187/93. sz., Parlament kontra Tanács ügyben 1994. június 28-án hozott ítélet (EBHT 1994., I-2857. o.) 26. pontja.

4 – A továbbiakban: rendelet.

elsődlegességét biztosítsa.[5] Az „ártalmatlanítás" és a „hasznosítás" fogalmát a hulladékokról szóló, 1975. július 15-i 75/442/EGK tanácsi irányelv[6] határozza meg, amelyre a rendelet kifejezetten hivatkozik.[7]

5. A rendelet alapján, ha egy természetes vagy jogi személy hasznosításra vagy ártalmatlanításra szánt hulladékot szándékozik egyik tagállamból egy másik tagállamba szállítani – a rendelet értelmében: bejelentő –, akkor ezt köteles bejelenteni az illetékes hatóságoknak, valamint a hulladék címzettjének.

6. A rendelet 2. cikkének g) pontja az alábbi módon határozza meg a bejelentő fogalmát:

„g) »bejelentő«, az a természetes személy vagy vállalati testület, [helyesen: jogi személy] akire vagy amelyre a bejelentési kötelezettség vonatkozik, a továbbiakban a hulladék elszállítását vagy elszállíttatását javasoló személy:

i) az a személy, akinek a tevékenységei a hulladékot létrehozták (hulladéktermelő);

vagy

ii) amennyiben ez nem lehetséges, egy valamely tagállam által ilyen céllal felhatalmazott begyűjtő, vagy bejegyzett vagy engedéllyel rendelkező kereskedő vagy ügynök, aki intézkedik a hulladék ártalmatlanításáról vagy hasznosításáról;

vagy

iii) amennyiben ilyen személyek nem ismertek, vagy nem rendelkeznek engedéllyel, akkor a hulladékot birtokában tartó vagy afelett rendelkező személy (birtokos)

[...]".

7. A rendelet kilencedik preambulumbekezdése értelmében a hulladékszállítás bejelentésének az a célja, hogy az illetékes hatóságok „kellően tájékozódhassanak a hulladék típusáról, szállításáról és ártalmatlanításáról vagy hasznosításáról, hogy e hatóságok meg tudjanak tenni minden szükséges intézkedést az emberi egészség és környezet védelme érdekében, beleértve a szállítmány indítása elleni kellően indokolt kifogások lehetőségét is".

5 – A C-203/96. sz., Dusseldorp és társai ügyben 1998. június 25-én hozott ítélet (EBHT 1998., I-4075. o.) 33. pontja.

6 – HL L 194., 39. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 1. kötet, 23. o. Az 1991. március 18-i 91/156/EGK tanácsi irányelvvel (HL L 78., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 2. kötet, 3. o.) és az 1996. május 24-i 96/350/EK bizottsági határozattal (HL L 135., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 3. kötet, 59. o.) módosított irányelv.

7 – Lásd a 2. cikk i) és k) pontját.

8. A hasznosításra szánt hulladék bejelentésével kapcsolatos eljárást a rendelet 6. cikke szabályozza:

„(1) Ha a bejelentő hasznosításra szánt hulladékot szándékozik egyik tagállamból egy másik tagállamba szállítani, illetve azt át szándékozik szállítani egy vagy több más tagállam területén [...], akkor ezt bejelenti a rendeltetési ország illetékes hatóságának, és a bejelentés másolatát elküldi a küldő- és a tranzitország illetékes hatóságainak és a címzettnek.

[...]

(3) A bejelentés a küldő ország illetékes hatósága által kiállított kísérő dokumentummal történik.

(4) A bejelentés során a bejelentő kitölti a kísérő dokumentumot, és ha az illetékes hatóságok azt kérik, további tájékoztatással és dokumentációval is szolgál.

(5) A bejelentő a kísérő dokumentumban különösen az alábbiakról nyújt tájékoztatást:

– a hasznosításra szánt hulladék eredete, összetétele és mennyisége, valamint a termelő megnevezése, valamint többféle eredetű hulladékok esetében a hulladékok részletes leltára és – ha ismert – a hulladéktermelők megnevezése,

[...]."

9. Továbbá a rendelet 7. cikke értelmében:

„(1) A bejelentés kézhezvételekor a rendeltetési ország illetékes hatósága három munkanapon belül átvételi elismervényt küld a bejelentőnek, amelynek másolatát elküldi a többi érintett illetékes hatóságnak és a címzettnek.

(2) A küldő, a rendeltetési és a tranzitország illetékes hatóságainak az elismervény elküldésétől számítva 30 nap áll a rendelkezé-

sükre, hogy kifogást emeljenek a szállítás ellen. Ilyen kifogás a (4) bekezdés alapján emelhető. Az esetleges kifogásokat e 30 napos időszakon belül, írásban kell eljuttatni a bejelentőhöz és az érintett illetékes hatóságokhoz.

Az érintett illetékes hatóságok dönthetnek úgy, hogy az írásos jóváhagyást 30 napnál rövidebb idő alatt kiadják.

[...]

(4) a) A küldő és a rendeltetési ország illetékes hatóságai indokolt kifogásokat emelhetnek a tervezett szállítás ellen:

– a 75/442/EGK irányelvnek, különösen annak 7. cikkének megfelelően;

vagy

– ha a szállítmány [helyesen: szállítás] nem felel meg a környezetvédelemre, a közrendre, közbiztonságra vagy az egészségvédelemre vonatkozó nemzeti törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseknek [helyesen: törvényi és rendeleti rendelkezéseknek];

[...]."

10. A rendelet 8. cikkének (1) bekezdése előírja:

„(1) A szállítmányt [helyesen: szállítást] csak akkor lehet teljesíteni, ha a 30 napos időszak kifogás emelése nélkül telt el. A hallgatólagos jóváhagyás azonban az e dátumtól számított egy év elteltével érvényét veszti.

Ha az illetékes hatóságok írásos jóváhagyás adása mellett döntenek, a szállítmány [helyesen: szállítás] az összes szükséges jóváhagyás kézhezvételét követően azonnal indítható."

11. Ezen túlmenően a rendelet 10. cikke tartalmaz különös rendelkezéseket a II., III. vagy IV. mellékletbe még be nem sorolt, hasznosításra szánt hulladékokra vonatkozóan. Az említett cikk értelmében ugyanis ezekre a hulladékokra a 6–8. cikkben meghatározott eljárások alkalmazandók, azzal az

eltéréssel, hogy az érintett illetékes hatóságoknak a „szállítmány indítását megelőzően írásban kell megadniuk jóváhagyásukat". A bejelentésből kitűnik, hogy az alapeljárásban szereplő elektronikus berendezések hulladékainak szállítására ezt az eljárást kell alkalmazni.

12. Végül meg kell említeni, hogy a Bizottság 2003. június 30-án az Európai Parlament és a Tanács rendelete a hulladékszállításról címen javaslatot [8], majd ezt követően 2004. március 8-án módosított javaslatot [9] terjesztett elő, amelyet ez idáig a két intézmény még nem fogadott el. A későbbiekben említésre kerül majd néhány olyan tervezett módosítás, amely a hasznosításra szánt hulladékok bejelentésével kapcsolatos eljárást érinti.

II – Az alapeljárás

13. A Marius Pedersen A/S (a továbbiakban: Pedersen) hasznosítás céljából 2000 tonna elektronikai szerelésekből származó hulladék németországi partnervállalkozásához történő szállításának engedélyezése iránt fordult a Miljøstyrelsenhez, a dán nemzeti környezetvédelmi hivatalhoz, amely egyben a hulladékbehozatali bejelentéseknek, illetve a hulladék-kiviteli bejelentések másolatainak átvételére illetékes hatóság. [10]

14. A rendeltetési ország illetékes hatóságai 2000. február 25-én kapták meg a rendelet 6. cikkében előírt bejelentést, 2000. március 2-án pedig továbbították az átvételi elismervényt a Pedersennek és a Miljøstyrelsennek.

15. 2000. március 14-i levelében a Miljøstyrelsen az exportra szánt hulladékok részletesebb leírását kérte a Pedersentől. A felhívást az alapeljárás két peres fele közötti levélváltás követte, majd a 2000. október 18-i megbeszélésüket követően a Miljøstyrelsen 2000. október 31-én és 2001. július 9-én két újabb levélben pontosította, hogy milyen információkat tart szükségesnek az engedély kiadásához.

16. A Miljøstyrelsen megtagadta a kivitel engedélyezését azon indokkal, hogy a Peder-

8 – COM(2003) 379 végleges.

9 – COM(2004) 172 végleges.

10 – Lásd a hulladékimportról és -exportról szóló, 1996. november 19-i 971/1996. sz. dán rendelet 2. cikkét.

sen nem nyújtotta be a kérelem elbírálásához szükséges információkat, különösen az alábbiakat:

– a hulladéktermelők felsorolását, valamint a hulladéktermelők meghatalmazását, amely igazolja, hogy a Pedersen a begyűjtött hulladékok kivitele során őket képviseli. Így a Pedersen nem járhat el a szállítás bejelentőjeként;

– annak bizonyítékát, hogy a német létesítmény a hulladékot ökológiai szempontból a dán szabályozás által előírttal azonos módon kezeli;

– kielégítő információkat a hulladék összetételére vonatkozólag, mivel az országhatárt átlépő szállításra vonatkozó nyomtatványban csak azt tüntette fel, hogy „elektronikai szerelésekből származó hulladék" szállításáról van szó.

Egyébiránt a bejelentés vélt hiányosságára tekintettel a Miljøstyrelsen megállapította, hogy a rendelet 7. cikkében előírt 30 napos határidő, amelyen belül az illetékes hatóság jóváhagyását adhatja, vagy kifogást emelhet, nem nyílt meg.

A Pedersen keresetet nyújtott be az Østre Landsrethez, mivel álláspontja szerint elégséges dokumentációt nyújtott be ahhoz, hogy a Miljøstyrelsen kibocsáthassa a kért engedélyt, és a kifogás emelésére rendelkezésre álló határidő lejárt, következésképpen jogosult a kivitel lebonyolítására.

III – Az előzetes döntéshozatal iráni kérelem

17. Mivel a rendelet számos rendelkezésének értelmezésével kapcsolatban kétely merült fel, az Østre Landsret előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) a) Az Európai Közösségen belüli, az oda irányuló és az onnan kifelé történő hulladékszállítás felügyeletéről és ellenőrzéséről szóló, 1993. február 1-jei 259/93/EGK tanácsi rendelet 2. cikke g) pontjának ii) alpontjában foglalt „amennyiben ez nem lehetséges" kifejezést akként kell-e értelmezni, hogy a felhatalmazott begyűjtő nem lehet automatikusan a hasznosításra szánt hulladék kivitelének bejelentője?

b) Igenlő válasz esetén a kérdést előterjesztő bíróság annak pontosítását kéri a Bíróságtól, hogy melyek azon feltételek, amelyek között a felhatalmazott begyűjtő a hasznosításra szánt hulladék kivitelének bejelentője lehet.

c) Ilyen feltétel lehet-e az, hogy a hulladéktermelő nem ismert, vagy hogy a termelők száma olyan magas, és a tevékenységükből származó hulladék mennyisége olyan csekély, hogy ésszerűtlen volna, ha egyénenként jelentenék be a hulladék kivitelét?

2) A [...] 259/93/EGK rendelet 7. cikkének (2) bekezdése összefüggésben a (4) bekezdés a) pontja első és második francia bekezdésével lehetővé teszi-e a küldő ország illetékes hatóságai számára, hogy kifogást emeljenek a hasznosításra szánt hulladék kivitelének engedélyezése iránti kérelemmel szemben, amennyiben a bejelentő nem nyújtott be információkat arról, hogy a rendeltetési ország a küldő ország szabályozásával ökológiai szempontból azonos eljárás alkalmazásával kezeli-e a hulladékot?

3) A [...] 259/93/EGK rendelet 6. cikke (5) bekezdésének első francia bekezdését akként kell-e értelmezni, hogy a hulladékok összetételére vonatkozó tájékoztatási kötelezettség teljesül, amennyiben a bejelentő megnevez egy adott hulladékkategóriát, pl.: az »elektronikai szerelésekből származó hulladékok« kategóriáját?

4) a) A [...] 259/93/EGK rendelet 7. cikkének (1) és (2) bekezdését akként kell-e értelmezni, hogy a 7. cikk (2) bekezdésében előírt határidő akkor nyílik meg, amikor a rendeltetési ország illetékes hatósága az átvételi elismervényt megküldi, még akkor is, ha a küldő ország hatóságai úgy vélik, nem kapták meg a 6. cikk (5) bekezdésében előírt valamennyi információt?

b) Nemleges válasz esetén, milyen információkat kell csatolni a bejelentéshez, hogy a 7. cikk (2) bekezdésében előírt 30 napos határidő megnyílhasson?

c) Ezen 30 napos határidő lejártának az-e a joghatása, hogy az illetékes hatóságok nem emelhetnek kifogást vagy kérhetnek további tájékoztatást?"

IV – Elemzés

A – *Az első kérdésről*

18. Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság először is lényegében azt kívánja megtudni, hogy a rendelet 2. cikke g) pontjának ii) alpontjában foglalt „amennyiben ez nem lehetséges" kifejezést akként kell-e értelmezni, hogy a felhatalmazott hulladékbegyűjtő nem lehet automatikusan a hasznosításra szánt hulladék kivitelének bejelentője. Igenlő válasz esetén továbbá azt kérdezi, hogy mely feltételek teljesülése mellett járhat el az említett felhatalmazott begyűjtő bejelentői minőségben. A kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben arra keresi a választ, hogy a két feltétel, azaz, hogy a hulladéktermelő nem ismert, vagy hogy a termelők száma olyan magas, és a tevékenységükből származó hulladék mennyisége olyan csekély, hogy ésszerűtlen volna, ha egyenként jelentenék be a hulladékszállítást, releváns-e.

19. A Bizottsághoz, valamint az osztrák, dán és lengyel kormányhoz hasonlóan, mi is azon az állásponton vagyunk, hogy a rendelet 2. cikke g) pontjának ii) alpontjában foglalt „amennyiben ez nem lehetséges" kifejezést akként kell értelmezni, hogy a felhatalmazott hulladékbegyűjtő nem lehet automatikusan, azaz minden esetben a hasznosításra szánt hulladék kivitelének bejelentője.

20. Ugyanis a rendelet 2. cikke g) pontja i) és ii) alpontjának szövegezéséből egyértelműen következik, hogy a közösségi jogalkotó sajátos rangsort állított fel a hulladékkivitel illetékes hatóságoknak történő bejelentésére jogosult személyek között. E rendelkezés értelmében tehát bejelentő mindenekelőtt „az a személy, akinek a tevékenysége a hulladékot létrehozta", azaz a hulladéktermelő.

21. „[A]mennyiben ez nem lehetséges" és csak ebben az esetben, a valamely tagállam által felhatalmazott hulladékbegyűjtő eljárhat bejelentői minőségben, mivel a 2. cikk g) pontjának i) és ii) alpontjaiban meghatározott rangsorban a második helyen szerepel. Tehát a felhatalmazott hulladékbegyűjtő a hulladéktermelővel szemben csak másodlagosan és nem automatikusan töltheti be a bejelentő szerepét.

22. A kérdés tanulmányozása során a Bíróságnak elsősorban azt kell meghatároznia, hogy a rendelet értelmében a hulladéktermelő milyen körülmények között nem tekinthető az egyedüli feljogosított bejelentőnek.

23. A kérdést előterjesztő bíróság két feltétel megítélését kéri a Bíróságtól: az első az,

amikor a hulladéktermelő nem ismert, a második pedig az, amikor a termelők száma olyan magas, és a tevékenységükből származó hulladék mennyisége olyan csekély, hogy ésszerűtlen volna, ha egyenként jelentenék be a hulladékszállítást.

24. Úgy véljük, hogy relevánsak a kérdést előterjesztő bíróság által javasolt azon feltételek, amelyek alapján a felhatalmazott begyűjtő a rendelet értelmében bejelentő lehet.

25. Ugyanis véleményünk szerint az első feltétel tekintetében nyilvánvaló, hogy amennyiben az elszállítandó hulladék termelője nem ismert, ami előfordulhat például abban az esetben, ha az elhagyott hulladék származására semmilyen jelzés sem utal, [11] gyakorlatilag elképzelhetetlen, hogy ez a termelő bejelentőként lépjen fel. Ebben az esetben a felhatalmazott begyűjtő, aki második helyen szerepel azon személyek rangsorában, akik jogilag a bejelentő szerepét betölthetik, jogosult lesz a hulladékszállítás illetékes hatóságoknál történő bejelentésére. [12]

26. A második feltétellel kapcsolatban, – azaz, amikor nagyszámú termelő egyenként csekély mennyiségű hulladékot állít elő – nehezen tűnik a rendelet akként értelmezhetőnek, mint amely eltérés lehetővé tétele nélkül írja elő, hogy maguknak a kis mennyiségű hulladékot termelőknek, és kizárólag nekik kell bejelenteniük a tervezett hulladékszállítást. Álláspontunk szerint, az „amennyiben ez nem lehetséges" kifejezést tágan kell értelmezni a bejelentéssel kapcsolatos eljárás hatékonyságának biztosítása érdekében. Ugyanis a bejelentések egyenként csekély mennyiségű hulladékot előállító nagyszámú hulladéktermelő következtében történő megsokszorozódása, álláspontunk szerint, összeegyeztethetetlen lenne azzal a kötelezettséggel, amely a rendelet értelmében az illetékes hatóságokat e bejelentések viszonylag rövid határidőn belül történő vizsgálata tekintetében terheli.

27. Ezenkívül, amennyiben a fenti körülmények fennállása esetén nem ismernénk el a felhatalmazott begyűjtő azon jogát, hogy bejelentőként léphessen fel, akkor nem ösztönöznénk az elektromos és elektronikus berendezések hulladékainak szelektív gyűjté-

11 – Az elektromos és elektronikus berendezések hulladékairól (DEEE) szóló, 2003. január 27-i 2002/96/EK európai parlamenti és a tanácsi irányelv (HL L 37., 24. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 7. kötet, 359. o.) a huszadik preambulumbekezdésében „a gazdátlan termékek" [nem hivatalos fordítás] fogalmát használja, amely olyan termékeket jelöl, amelyeknek gyártója minden tevékenységét megszüntette, vagy személyét nem lehet beazonosítani.

12 – A témával kapcsolatban megjegyezzük, hogy az Európai Parlament és a Tanács rendelete a hulladékszállításról címen előterjesztett módosított javaslat – kiegészítve – ugyanezt a felfogást veszi át. A módosított javaslat 2. cikke, (7) bekezdésének i) és d) pontja értelmében abban az esetben tehát, amikor az újonnan megállapított rangsor első sorában szereplő három kategóriába tartozó személyek „nem ismertek, fizetésképtelenek vagy valamilyen oknál fogva elérhetetlenek, valamely felhatalmazott begyűjtő, nyilvántartásba vett kereskedő vagy közvetítő"[nem hivatalos fordítás] is tekinthető jogilag bejelentőnek.

sét. Érdemes megvizsgálni az alapeljárás tényállásának megvalósulása idején ugyan még nem hatályos 2002/96 irányelvet, amely célul tűzi ki, hogy az elektromos és elektronikus berendezések hulladékainak szelektív gyűjtése magas szinten valósuljon meg. [13]

28. Ezt a célkitűzést az indokolja, hogy az elektromos és elektronikus berendezésekben található veszélyes anyagok a belőlük származó hulladékok különleges kezelését igénylik. A szelektív gyűjtés e tekintetben az elektromos és elektronikus berendezések hulladékainak környezetbarát módon történő különleges kezelése és újrahasznosítása biztosításának előfeltétele. [14]

29. Ebben az összefüggésben álláspontunk szerint az az értelmezés, amely szerint nagyszámú, egyenként csekély mennyiségű hulladékot előállító hulladéktermelő esetén a felhatalmazott begyűjtő a rendelet 2. cikkének g) pontja alapján bejelentőként léphet fel, megfelel a rendeletben megfogalmazott környezetvédelmi célnak. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a rendelet hatodik preambulumbekezdése szerint „fontos, hogy a hulladékok szállításának felügyeletét és ellenőrzését oly módon szervezzék meg, amely számításba veszi a környezet minősége megőrzésének, védelmének és javításának szükségességét".

13 – Lásd a tizenhatodik preambulumbekezdést.

14 – Lásd a tizenötödik preambulumbekezdést.

30. Tekintettel a fenti érvekre, álláspontunk szerint a kérdést előterjesztő bíróságnak azt a választ kell adni, hogy a rendelet 2. cikke g) pontjának ii) alpontjában foglalt „amennyiben ez nem lehetséges" kifejezést akként kell értelmezni, hogy a felhatalmazott hulladékbegyűjtő nem léphet fel automatikusan a hasznosításra szánt hulladék szállítása bejelentőjeként. Ugyanakkor a rendelet értelmében a felhatalmazott begyűjtő a szállítás bejelentőjének tekinthető különösen abban az esetben, ha a hulladéktermelő nem ismert, vagy ha nagyszámú termelő egyenként csekély mennyiségű hulladékot állít elő.

B – *A második kérdésről*

31. Ezzel a kérdéssel a kérdést előterjesztő bíróság azt kívánja megtudni, hogy a rendelet 7. cikke (2) bekezdését és (4) bekezdése a) pontjának első és második francia bekezdését akként kell-e értelmezni, hogy a küldő ország illetékes hatósága kifogást emelhet a hasznosításra szánt hulladék szállításával szemben abban az esetben, ha a bejelentő nem tájékoztatta a hatóságot arról, hogy a rendeltetési ország hulladékkezelésre vonatkozó szabályozása ugyanolyan szintű ökológiai védelmet ír elő, mint a küldő ország szabályozása.

32. A kérdés megválaszolásához meg kell említeni az EU-Wood-Trading ügyben [15] 2004. december 16-án hozott ítéletet. Ebben az ügyben a Bíróság egyrészt úgy ítélte meg, hogy a rendelet 7. cikke (4) bekezdése a) pontjának első francia bekezdését akként kell értelmezni, hogy a hasznosításra szánt hulladék szállítása ellen a küldő és a fogadó ország illetékes hatósága által emelhető kifogás alapja lehet olyan meggondolás, amely nem csupán a hulladéknak az egyes illetékes hatóságok illetékességi területein történő szállításával, *hanem a szállítás folytán lehetővé vált hasznosításának műveletével függ össze.* A Bíróság másrészt úgy ítélte meg, hogy a rendelet ugyanezen rendelkezését akként kell értelmezni, hogy a küldő ország illetékes hatósága annak érdekében, hogy valamely hulladékszállítás ellen kifogást emeljen, a rendeltetési helyen tervezett hasznosítás egészségre és környezetre gyakorolt hatását értékelve *alkalmazhatja* – az arányosság elvének tiszteletben tartásával – *az ilyen hatások elkerülése érdekében a küldő államban történő hulladékhasznosításra vonatkozó követelményeket, még akkor is, ha azok a rendeltetési államban hatályosnál szigorúbbak.*

33. A fenti végkövetkeztetéshez vezető bírósági érvelés kiindulópontjai választ adnak a nemzeti bíróság által feltett kérdésre.

34. Ugyanis meg kell jegyezni, hogy a Bíróság egyértelműen kiemelte annak szükségességét, hogy az egészség- és környezetvédelmi célok elérése érdekében a tagállamok közötti hulladékszállítást a maga egészében kell vizsgálni, azaz a küldő államban található kiindulási ponttól a rendeltetési államban történt kezelés végéig. A hulladékszállítás teljes körű vizsgálatát ugyanis veszélyeztetné, ha az illetékes hatóságok nem kapnának kellő tájékoztatást a szállítás részleteiről. E megközelítésben a rendelet 6. cikkének (5) bekezdése éppen arról rendelkezik, hogy a bejelentő köteles tájékoztatást nyújtani a hasznosításra szánt hulladék eredetéről, összetételéről és mennyiségéről, valamint a szállítás módjáról.

35. A Bíróság értelmezése szerint a rendeletnek ez a cikke azt is előírja a bejelentő számára, hogy *a hulladék feldolgozásának feltételeiről is* nyújtson tájékoztatást. E tekintetben a Bíróság megállapította, hogy a közösségi jogalkotó „azt kívánta, hogy valamennyi illetékes hatóság tájékoztatást kapjon a hulladék kezelésének teljes folyamatáról mindaddig, amíg a hulladék már nem jelent veszélyt az egészségre és a környezetre". A teljes körű tájékoztatás nélkülözhetetlen feltétele annak, hogy az illetékes hatóságok az emberi egészség és környezet védelméhez szükséges intézkedéseket meghozhassák, indokolt kifogásokat emelhessenek. [16]

15 – C-277/02. sz. ügy (EBHT 2004., I-11957. o.).

16 – A fent hivatkozott EU-Wood-Trading ügyben hozott ítélet 37. pontja.

36. E megközelítés alapján a Bíróság elismerte, hogy a küldő ország illetékes hatóságának joga van a rendeltetési országban tervezett hulladékhasznosítás körülményeinek ellenőrzésére. Az ellenőrzési jog magában foglalja, hogy az említett hatóság a hulladékszállítás ellen kifogást emelhet a rendelet 7. cikke (4) bekezdése a) pontjának első francia bekezdése értelmében, amennyiben a rendelkezésére álló információk alapján úgy ítéli meg, hogy a rendeltetési helyen tervezett hasznosítás veszélyeztetheti az emberi egészséget vagy a környezetet. [17] Erre alapítva a küldő ország illetékes hatósága azt is vizsgálhatja – minden egyes esetben és az arányosság elvének tiszteletben tartásával –, hogy a rendeltetési országban tervezett hasznosítás – még ha ott rugalmasabban is szabályozott – biztosítja-e a saját nemzeti szabályai által biztosítotthoz hasonló védelmet.

37. A küldő ország illetékes hatósága a kockázatok tényleges felmérését – amelyet nem általános meggondolások mércéjével, hanem megfelelő tudományos kutatások alapján kell megvalósítani – nem tudja elvégezni, ha a rendeltetési országban tervezett hulladékhasznosítás körülményeire vonatkozóan a bejelentő nem nyújt tájékoztatást. [18]

38. Pedig, mint ahogy azt már láttuk, a Bíróság értelmezése szerint a bejelentőt terhelő tájékoztatási kötelezettséget közvetlenül a rendelet 6. cikkének (5) bekezdése írja elő.

39. Álláspontunk szerint ebből az következik, hogy a rendelet 7. cikke (4) bekezdése a) pontjának első francia bekezdését összefüggésben 6. cikkének (5) bekezdésével akként kell értelmezni, hogy a küldő ország illetékes hatósága kifogást emelhet a hasznosításra szánt hulladék szállításával szemben abban az esetben, ha a bejelentő nem tájékoztatta a hatóságot arról, hogy a rendeltetési ország a küldő ország szabályozásával ökológiai szempontból azonos eljárás alkalmazásával kezeli-e a hulladékot.

17 – Ilyen esetben az a kifogás indoka, hogy a szállítás nem felel meg a 75/442 irányelv rendelkezéseiből és különösen annak 4. cikkéből eredő követelményeknek, amelynek értelmében „a tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a hulladék hasznosítása vagy ártalmatlanítása az emberi egészség veszélyeztetése, valamint anélkül történjen, hogy olyan folyamatokat vagy módszereket használnának, amelyek veszélyesek lehetnek a környezetre [...]". Lásd a fent hivatkozott EU-Wood-Trading ügyben hozott ítélet 42. pontját.

18 – E tekintetben megjegyezzük, miként azt a fent hivatkozott EU-Wood-Trading ügyre vonatkozó 2004. szeptember 23-i indítványunk 68. pontjában már kifejtettük, hogy a bejelentőnek, aki köteles a hulladék hasznosítására a címzett vállalkozással szerződést kötni, természetesen módjában áll bizonyítani, hogy a tervezett hasznosítás megfelel-e a küldő országban hatályban lévő szabályok követelményeinek. Másfelől e kérdéssel kapcsolatban esetlegesen szükség lehet a rendeletben meghatározott határidő betartásával a küldő ország illetékes hatósága és a bejelentő közötti párbeszédre.

C – *A harmadik kérdésről*

40. Ezzel a kérdéssel a nemzeti bíróság azt kívánja megtudni, hogy a rendelet 6. cikke (5) bekezdésének első francia bekezdését akként kell-e értelmezni, hogy a bejelentő a hulladék összetételére vonatkozó tájékoztatási kötelezettségnek eleget tesz azzal, ha a bejelentés során csak egy adott hulladékkategóriára, jelen esetben az „elektronikai szerelésekből származó hulladékokra" utal.

41. A Bizottsághoz, valamint az osztrák, belga, dán és lengyel kormányhoz hasonlóan mi is úgy véljük, hogy az említett rendelkezés a bejelentő számára előírja, hogy részletes és hiánytalan tájékoztatást kell nyújtania a hasznosításra szánt hulladék összetételére vonatkozóan annak érdekében, hogy az illetékes hatóságok ellenőrizhessék, hogy milyen hulladék kerül szállításra, és felmérhessék, hogy az milyen veszélyt jelenthet a környezetre.

42. Álláspontunk szerint ebből az következik, hogy csupán az érintett hulladékot magában foglaló kategóriának a megjelölésével a tájékoztatási kötelezettség nem teljesül. Figyelembe véve az elektronikai szerelésekből származó hulladékok sokféleségét mind méretük, mind sajátos összetevőik vonatkozásában, az alapeljárásban szereplő hulladékfajta esetében a hulladékkategória egyedüli feltüntetése túl általános és pontatlan. Ugyanis ez a megjelölés az illetékes hatóságok számára nem nyújt tájékoztatást sem a hulladék kémiai összetételéről, sem fizikai tulajdonságairól, így a hatóságoknak ebből kifolyólag nincs lehetőségük annak megvizsgálására, hogy megfelelő-e a tervezett hasznosítás.

43. Pedig a rendelet 6. cikke (5) bekezdése első francia bekezdésének megfogalmazásából kifejezetten az következik, hogy a hulladékkategória feltüntetésén túl a bejelentőt részletes tájékoztatási kötelezettség terheli. Az említett rendelkezés alapján a bejelentő köteles a bejelentés alátámasztására szolgáló kísérő dokumentumban tájékoztatást nyújtani különösen „a hasznosításra szánt hulladék eredetéről, *összetételéről* és mennyiségéről".[19] Többféle eredetű hulladékok esetében ugyanezen rendelkezés alapján a bejelentőnek el kell készítenie „a hulladékok részletes leltárát".

44. Így az alapeljárásban szereplő esetben, azaz elektronikai szerelésekből származó hulladék gyűjtése esetén – függetlenül attól, hogy a hulladék többféle eredetű-e, vagy sem – a rendelet 6. cikke (5) bekezdésének első francia bekezdése alapján álláspontunk szerint a bejelentőnek a hulladékban talál-

19 – Kiemelés tőlem.

ható alkatrészekről, anyagokról és összetevőkről is tájékoztatást kell nyújtania az illetékes hatóságoknak.

45. A részletes adatszolgáltatás különösen fontos akkor, ha elektromos és elektronikus berendezések hulladékairól (DEEE) van szó. E tekintetben csak tájékoztató jelleggel hivatkozunk az alapeljárás tényállásának megvalósulása idején még nem hatályos 2002/96 irányelvre, amely – tekintettel e különleges kezelést igénylő hulladéktípusra és a szelektív gyűjtés ösztönzésének szükségességére – kimondja, hogy „az elektromos és elektronikus berendezések hulladékai kezelésének, különösen a feldolgozásának és hasznosításának/újrahasznosításának megkönnyítése érdekében fontos, hogy a gyártók tájékoztatást nyújtsanak a felhasznált alkatrészekre és anyagokra vonatkozóan". [20] Továbbá azt is hangsúlyozni kell, hogy az elektromos és elektronikus berendezésekben található veszélyes anyagok „komoly problémát jelentenek a hulladékkezelés fázisában". [21]

46. Tekintettel a fenti érvekre, álláspontunk szerint a kérdést előterjesztő bíróságnak azt a választ kell adni, hogy a rendelet 6. cikke (5) bekezdésének első francia bekezdését akként kell értelmezni, hogy a hasznosításra szánt hulladék szállításának bejelentője nem teljesíti tájékoztatási kötelezettségét abban az esetben, ha a bejelentésben csak azt a kategóriát tünteti fel, amelybe az érintett hulladék tartozik.

D – *A negyedik kérdésről*

47. Az utolsó kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy a rendelet 7. cikkének (1)–(2) bekezdését akként kell-e értelmezni, hogy a 30 napos határidő, amely az illetékes hatóságok rendelkezésére áll, hogy kifogást emeljenek a szállítás ellen, akkor nyílik meg, amikor a rendeltetési ország illetékes hatósága az átvételi elismervényt megküldi, abban az esetben is, ha a küldő ország illetékes hatóságának álláspontja szerint nem nyújtották be számára a rendelet 6. cikkének (5) bekezdésében előírt valamennyi információt. A kérdést előterjesztő bíróság továbbá arra is keresi a választ, hogy ezen határidő letelte kizárja-e annak lehetőségét, hogy az illetékes hatóságok kifogást emeljenek a szállítással szemben, vagy további tájékoztatást kérjenek a bejelentőtől.

48. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés első részére a Bizottság, a belga kormány és a Pedersen azt a véleményt fogalmazta meg, amely szerint a 30 napos határidő az átvételi elismervénynek a rendeltetési ország illetékes hatósága által történő elküldésével nyílik meg, függetlenül attól, hogy a bejelentő által nyújtott tájékoztatás kielégítő-e. A Bizottság álláspontja szerint,

20 – A 2002/96 irányelv huszonkettedik preambulumbekezdése, valamint 11. cikkének (1) bekezdése.

21 – A 2002/96 irányelv hetedik preambulumbekezdése.

amennyiben a küldő ország illetékes hatósága úgy véli, hogy a bejelentés hiányos, a 30 napos határidő lejárta előtt kifogással élhet a szállítás ellen. A Pedersen továbbá úgy ítéli meg, hogy a 30 napos határidő biztosíték a bejelentés önkényes kezelése ellen, és hogy a bejelentő védelemhez való jogának és a jogbiztonságnak az érvényesülése miatt szükséges az említett határidő szigorú értelmezése.

49. Az osztrák, a dán és a lengyel kormány nem osztja ezt az álláspontot, és úgy vélik, hogy a 30 napos határidő csak akkor nyílik meg, amikor a bejelentés már hiánytalan. Ha ennek az ellenkezőjét elfogadnánk, akkor véleményük szerint az illetékes hatóságoknak határidőn belül nem lenne lehetőségük kifogást emelni a szállítással szemben.

50. Ezen túlmenően az osztrák kormány azon az álláspontón van, hogy a rendelet nem szabályozza azt az esetet, amikor 6. cikkének (4) bekezdése értelmében a küldő ország illetékes hatósága a bejelentéssel kapcsolatban további tájékoztatást és dokumentációt kér, miközben a rendeltetési ország illetékes hatósága az említett bejelentésről szóló átvételi elismervényt már elküldte. Ez a kormány úgy véli, hogy ilyen esetben – tekintettel a rendelet által létrehozott rendszerre – fel kell függeszteni a 30 napos határidőt mindaddig, amíg a bejelentő elküldi a kért dokumentációt.

51. Az osztrák kormányhoz hasonlóan mi is azt állítjuk, hogy a rendelet nem szabályozza azt, hogy a 7. cikkének (2) bekezdésében említett 30 napos határidő múlására milyen hatást gyakorol valamely illetékes hatóság által a 6. cikkének (4) bekezdése alapján előterjesztett további tájékoztatás és dokumentáció iránti kérelem. A fentieken túl fel kell hívni a figyelmet arra, hogy a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének szövegezése, amely azt írja elő, hogy a rendeltetési ország illetékes hatósága *a bejelentés kézhezvételekor* elküldi az átvételi elismervényt, kifejezetten nem tartalmazza azt a követelményt, hogy az említett bejelentésnek hiánytalannak kell lennie.

52. Fontos tisztázni, hogy a kérdést előterjesztő bíróság elé terjesztett eset, amelynek kapcsán az előzetes döntéshozatalra irányuló kérdések megfogalmazódtak, nem egyezik meg azzal az esettel, amikor a rendeltetési ország illetékes hatósága úgy véli, hogy addig nem kell elküldenie az átvételi elismervényt, amíg a bejelentés hiányos. [22]

22 – Ezt az esetet, amelyet a rendelet kifejezetten nem szabályoz, a hulladékszállításról szóló rendeletjavaslat módosításának 9. cikke már tartalmazza. Ezen cikk értelmében a rendeltetési ország illetékes hatósága elküldi az átvételi elismervényt, amennyiben *a megfelelő módon kitöltött* bejelentést megkapta. Az említett javaslat 5. cikkének (3) bekezdése meghatározza, hogy a bejelentést akkor kell megfelelőnek tekinteni, ha a bejelentő az itt felsorolt, valamint a kérhető információkat és dokumentációt benyújtotta. A megfelelően kitöltött bejelentésről a rendeltetési ország illetékes hatósága átvételi elismervényt állít ki a bejelentés kézhezvételét követő három munkanapon belül. Azonban, ha kiderül, hogy a bejelentést nem megfelelő módon töltötték ki, ezen illetékes hatóság a hiányzó információkat és dokumentációkat bekéri. Ebben az esetben a fent hivatkozott háromnapos határidő folyása „megszakad addig az időpontig, amikor a rendeltetési ország illetékes hatósága a kért információkat és dokumentációt megkapja" [nem hivatalos fordítás].

53. Világosan el kell határolni azt az esetet, amelynek kapcsán a kérdést előterjesztő bíróság a Bírósághoz fordult: olyan esetről van szó, amikor a rendeltetési ország illetékes hatósága már elküldte az átvételi elismervényt, miközben a küldő ország illetékes hatósága úgy véli, hogy nem rendelkezik a döntéshozatalhoz szükséges információkkal. Ebben az esetben úgy kell vélnünk, hogy a 30 napos határidő mindezek ellenére megnyílt? Úgy gondoljuk, hogy a kérdésre igenlő választ kell adni.

54. A kérdést előterjesztő bíróság által felvetett probléma két követelmény összeegyeztetését teszi szükségessé: egyrészt a bejelentő számára biztosítani kell, hogy a rendeletben szabályozott eljárás keretén belül szállítási tervét a rendeletben előírt határidőn belül megvizsgálják, másrészt tiszteletben kell tartani az illetékes hatóságok azon jogát, hogy a hasznosításra szánt hulladék szállítása ellen kifogást emelhessenek.

55. Először is a bejelentő számára biztosított azon garanciával kapcsolatban, amely szerint szállítási tervét a rendeletben meghatározott határidőn belül megvizsgálják, át kell tekinteni az illetékes hatóságok bejelentéssel kapcsolatos eljárásának menetét.

56. A rendelet 7. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a bejelentés kézhezvételekor a rendeltetési ország illetékes hatósága három munkanapon belül átvételi elismervényt küld a bejelentőnek, amelynek másolatát elküldi a többi érintett illetékes hatóságnak és a címzettnek. Ugyanezen cikk (2) bekezdése értelmében az elismervény elküldésével nyílik meg az a 30 napos határidő, amely alatt a küldő, a rendeltetési és a tranzitország illetékes hatóságai kifogást emelhetnek a szállítás ellen.[23]

57. A rendelet 7. cikke (1) és (2) bekezdésének szövegezésében semmi sem utal arra, hogy a 30 napos határidő hiányos bejelentés esetén nem nyílik meg. Ellenkezőleg, e rendelkezések olvasatakor egyértelműnek látszik, hogy az említett határidő kezdetét attól az időponttól kell számítani, amikor a rendeltetési ország illetékes hatósága elküldte az átvételi elismervényt.

58. Ezen túlmenően a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy „a rendeletben szabályozott eljárás biztosítja a bejelentőnek, hogy szállítási tervét a rendeletben meghatározott határidőn belül megvizsgálják, és legkésőbb e határidő leteltekor tájékoztatják arról, hogy megkezdheti-e, és esetleg milyen

23 – Tájékoztatásul megjegyezzük, hogy a rendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében ezen hatóságoknak az átvételi elismervény elküldésétől számítva 20 nap áll rendelkezésükre, hogy meghatározzák a hulladék saját joghatóságukon belül történő szállításának feltételeit.

feltételekkel kezdheti meg a szállítást"[24]. Ez az értelmezés jelentős eljárási garanciát jelent a bejelentő számára, aki így biztos lehet abban, hogy kérelmét rövid határidőn belül megvizsgálják, és a 30 napos határidő letelte előtt tájékoztatást kap a vizsgálat végeredményéről. Ez az értelmezés ellentétben áll azzal az álláspontal, amely szerint a küldő ország illetékes hatósága a rendeletre hivatkozva úgy vélheti, hogy amennyiben a bejelentést hiányosnak ítéli, a 30 napos határidő nem nyílik meg.

59. Másodszor a küldő és rendeltetési országok illetékes hatóságainak a rendelet 7. cikke (4) bekezdésének a) pontjában meghatározott kifogás emelésére vonatkozó jogát illetően nyilvánvaló, hogy az említett cikk rendelkezései – amelyek azokat az eseteket határozzák meg, amikor a fenti hatóságok kifogást emelhetnek a hasznosításra szánt hulladékok szállításával szemben – akkor érvényesülnek hatékonyan, ha a hatóságok előzetesen rendelkeznek a tervezett szállítás körülményeinek alapos vizsgálatához szükséges információkkal.

60. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a rendelet 6. cikkének (5) bekezdése tartalmazza azoknak az információknak a nem teljes felsorolását, amelyeket a bejelentőnek csatolnia kell. Ezenkívül a rendelet által létrehozott eljárási rendszerből következik, hogy a bejelentés címzettjeinek tekintett illetékes hatóságok kötelesek ellenőrizni, hogy a tervezett szállítás és a rendelet összhangjának vizsgálatához szükséges információkat tartalmazza-e a bejelentés. Eközben az illetékes hatóságok megbizonyosodnak arról, hogy a rendelkezésükre álló eszközökkel lehetséges-e a tervezett szállítás feltételeinek ellenőrzése. Álláspontunk szerint ebből az következik, hogy valamennyi illetékes hatóság kifogással élhet a hasznosításra szánt hulladék szállítása ellen, amennyiben nem rendelkezik a szállítási terv alapos vizsgálatához szükséges információkkal.

61. Ebben az esetben, hivatkozva arra az álláspontra, amelyet a Bíróság a fent említett ASA-ügyben hozott ítéletében egy szállítmány bejelentő által történő téves minősítése (ártalmatlanítás vagy hasznosítás) kapcsán megfogalmazott,[25] úgy gondoljuk, hogy az illetékes hatóságnak a szállítással kapcsolatos kifogását a bejelentés hiányosságaira kell alapoznia, anélkül hogy hivatkozna a rendelet azon speciális rendelkezéseinek valamelyikére, amelyek a tagállamok számára a hulladékszállítás megtagadásához rendelkezésre álló kifogásokat fogalmazzák meg. Egyébként le kell szögezni, hogy a bejelentés hiányosságaira alapított kifogást a rendelet 7. cikkének (2) bekezdésében előírt 30 napos határidőn belül kell előterjeszteni. Ellenkező esetben ugyanis veszélybe kerülne az a

24 – Lásd a C-324/99. sz. DaimlerChrysler-ügyben 2001. december 13-án hozott ítélet (EBHT 2001., I-9897. o.) 70. pontját. Lásd még a C-6/00. sz. ASA-ügyben 2002. február 27-én hozott ítélet (EBHT 2002., I-1961. o.) 49. pontját és a C-472/02. sz. Siomab-ügyben 2004. október 19-én hozott ítélet (EBHT 2004., I-9971. o.) 29. pontját.

25 – 47. pont. Lásd még a C-307/00–C-311/00. sz., Oliehandel Koeweit és társai ügyben 2003. február 27-én hozott végzés (EBHT 2003., I-1821. o.) 107. pontját, valamint a fent hivatkozott Siomab-ügyben hozott ítélet 28. pontját.

bejelentőt megillető eljárási garancia, amely szerint a bejelentését 30 napon belül megvizsgálják.

62. Ezekből a fejtegetésekből az következik, hogy hiányos bejelentés esetén, azaz olyan bejelentés esetén, amely nem tartalmaz minden szükséges információt annak ellenőrzéséhez, hogy a tervezett szállítás összhangban van-e rendelettel, a küldő ország illetékes hatósága jogosult kifogást emelni az említett szállítás ellen 30 napos határidőn belül, amelynek kezdete még ebben az esetben is arra a napra esik, amikor a rendeltetési ország illetékes hatósága az átvételi elismervényt elküldte.

63. E részletes kifejtést követően mindazonáltal jelezni kívánjuk, hogy véleményünk szerint a gondos ügyintézés követelményének megfelel, ha a szállítás elleni kifogásemelés előtt a küldő ország illetékes hatósága a bejelentés kiegészítését kéri a bejelentőtől.

64. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a rendelet 6. cikkének (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „[a] bejelentés során a bejelentő kitölti a kísérő dokumentumot, és ha az illetékes hatóságok azt kérik, további tájékoztatással és dokumentációval is szolgál".

65. A rendelet fenti rendelkezése különösen olyan helyzet szabályozására vonatkozik, amikor a küldő ország illetékes hatóságához hiányos bejelentés érkezik. Álláspontunk szerint a hatóság köteles élni az e cikkben biztosított lehetőséggel, és további tájékoztatást, valamint dokumentációt kell kérnie.

66. Mint ahogy azt már korábban megfogalmaztuk, a rendelet nem szabályozza az ilyen kérelem eljárási határidőre gyakorolt hatását. Kétségtelen, hogy a bejelentő a 30 napos határidőn belül köteles válaszolni a felhívásra, más megállapodás hiányában. Mindenesetre ez a megoldás a gyakorlatban nehezen működik, mivel – ha figyelembe vesszük a bejelentő számára a kért információk és dokumentáció összegyűjtéséhez és a küldő ország illetékes hatóságához történő eljuttatásához szükséges egyébként rövid határidőt – valószínű, hogy az említett hatóságnak a 30 napos határidő lejártáig csak néhány napja marad a tervezett szállítás feltételeinek részletes megvizsgálására.

67. Ezért úgy ítéljük meg, hogy a rendelet 6. cikke (4) bekezdésének hatékony érvényesülése, valamint a közösségi jogalkotó által létrehozott eljárási rendszerbe történő illeszkedése miatt olyan értelmezés is lehetséges, amely szerint a küldő ország illetékes hatósága által a bejelentő számára elküldött további tájékoztatás és dokumentáció iránti kérelemnek az a joghatása, hogy felfüggeszti a 30 napos határidőt mindaddig, amíg az

említett hatóság a kért információkat és dokumentációt meg nem kapja.

68. „Határidő felfüggesztésén" azt a helyzetet értjük, amikor valamely jogi aktus pl. információkérés „megállítja a határidő folyását a már eltelt időtartam érintetlenül hagyásával" [26] [nem hivatalos fordítás] oly módon, hogy a határidő újraindulásakor a felfüggesztés előtti időtartamot figyelembe kell venni.

69. A fentieken túl a bejelentéssel kapcsolatos eljárás hatékonyságának biztosítása érdekében – tiszteletben tartva a bejelentőt megillető eljárási garanciákat – a küldő ország illetékes hatósága további tájékoztatás és dokumentáció iránti kérelmet véleményünk szerint csak egy alkalommal és rögtön a 30 napos határidő elején küldhet a bejelentőnek. A kérelemben fel kell hívni a bejelentő figyelmét a kért további információk és dokumentációk szolgáltatására biztosított határidő betartására. A határidőt a tagállamok állapítják meg, figyelembe véve a közösségi jogalkotó által megfogalmazott gyorsaság követelményét. Így tehát a 30 napos határidő folytatódik vagy attól az időponttól kezdve, amikor az illetékes hatóság a kért információkat és dokumentációt megkapta, vagy legkésőbb a kért információ és dokumentáció benyújtására biztosított rövid határidő lejártakor. Ezekből a pontosításokból az következik, hogy a 30 napos határidő felfüggesztésének ideje semmi esetre sem haladhatja meg azt a rövid határidőnek megfelelő időtartamot, amelyet a küldő ország illetékes hatósága határozott meg a további információk és dokumentáció benyújtására a bejelentő számára.

70. Álláspontunk szerint ennek a megoldásnak az előnye, hogy összeegyezteti a bejelentő számára biztosított azon garanciát, hogy bejelentését rövid határidőn belül megvizsgálják, és az illetékes hatóságok azon jogát, hogy a bejelentés részletes vizsgálata során a hasznosításra szánt hulladék szállítása ellen kifogást emelhetnek.

71. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés utolsó részére, amellyel – ne feledjük – a kérdést előterjesztő bíróság arra kereste a választ, hogy a 30 napos határidő lejártának az-e a joghatása, hogy az illetékes hatóságok nem emelhetnek kifogást, vagy kérhetnek további tájékoztatást a bejelentőtől, véleményünk szerint igenlő választ kell adni.

72. Egyrészt a Bíróság által elfogadott azon eljárási garancia, amely alapján a bejelentő biztos lehet abban, hogy szállítási tervét a rendeletben meghatározott határidőn belül megvizsgálják, és legkésőbb a 30 napos határidő leteltekor tájékoztatást kap a vizsgálat végeredményéről, nem érvényesülne, ha úgy vélnénk, hogy az illetékes hatóságok a 30 napos határidő lejárta után is emelhetné-

26 – Lásd a „felfüggesztés" fogalmának francia jogi meghatározását a *Lexique de termes juridiques*-ben, Dalloz, Paris, 1981.

nek kifogást. Ráadásul ez az értelmezés éles ellentétben állna a rendelet 7. cikkének (2) bekezdésével, amely szerint „a küldő, a rendeltetési és a tranzitország illetékes hatóságainak az elismervény elküldésétől számítva 30 nap áll a rendelkezésükre, hogy kifogást emeljenek a szállítás ellen [...]".

73. Másrészt arra a kérdésre, hogy az illetékes hatóságok a 30 napos határidő lejárta után is kérhetnek-e további tájékoztatást és dokumentációt, a rendelet 6. cikke (4) bekezdésének és 7. cikke (2) bekezdésének szövegezése kifejezetten nem ad választ. Mindazonáltal a fenti két rendelkezés rendszere arra enged következtetni, hogy valamely illetékes hatóság további tájékoztatás és dokumentáció iránti kérelmet a 30 napos határidőn belül terjeszthet elő, amely – mint ahogy már láttuk – általános eljárási határidőként megszabja a hatóságok számára a bejelentés tanulmányozására rendelkezésre álló időtartamot.

74. Ahhoz, hogy az előterjesztő bíróság számára kimerítő választ adhassunk, végezetül meg kell vizsgálnunk, hogy amennyiben a bejelentésből az következik, hogy az alapeljárásban szereplő elektronikus berendezések hulladékainak szállítására a rendelet 10. cikkében meghatározott külön eljárást kell alkalmazni, vonatkozik-e az általunk javasolt értelmezés az említett cikk hatálya alá tartozó hulladékszállításra.

75. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a rendelet 10. cikke különösen a II., III. vagy IV. mellékletbe még be nem sorolt, hasznosításra szánt hulladékokra vonatkozóan tartalmaz különös rendelkezéseket. Ezen cikk értelmében ezekre a hulladékokra a 6–8. cikkben meghatározott eljárások alkalmazandók, azzal az eltéréssel, „hogy az érintett illetékes hatóságoknak a szállítmány indítását megelőzően írásban kell megadniuk jóváhagyásukat".

76. A rendelet 10. cikkének szövegezéséből egyértelműen kitűnik, hogy a 6–8. cikkében meghatározott eljárásokat, valamint az ott említett határidőket a fenti különleges hulladékkategóriák esetében alkalmazni kell. Az eltérés egyedül abban mutatkozik, hogy a szállítás csak akkor indulhat, ha ehhez az illetékes hatóságok írásbeli jóváhagyásukat adták. Így tehát a rendelet 10. cikkének hatálya alá tartozó hulladékszállítás a hatóságok hallgatólagos jóváhagyásával nem tekinthető engedélyezettnek, így végrehajthatónak sem a 30 napos határidő lejártakor.

77. Miután a rendelet 10. cikkében szabályozott hulladékokra vonatkozó eljárás sajátos vonásait egyértelműen meghatároztuk, véleményünk szerint a kérdést előterjesztő bíróság számára általunk javasolt válasz az említett cikk hatálya alá tartozó esetekre is vonatkozik.

78. Más szóval a rendelet 7. cikkének (2) bekezdésében meghatározott 30 napos határidőt az illetékes hatóságoknak kifogások emelése és/vagy további tájékoztatás és dokumentáció iránti kérelem előterjesztése esetén még abban az esetben is be kell tartaniuk, ha rendelet a szállítás indítását az említett hatóságok írásbeli jóváhagyásához köti.

79. A fenti elemzés alapján azt javaslom, hogy a Bíróság a kérdést előterjesztő bíróságnak azt a választ adja, miszerint a rendelet 7. cikkének (1)–(2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy a 30 napos határidő, amely az illetékes hatóságok rendelkezésére áll, hogy kifogást emeljenek a szállítás ellen, akkor nyílik meg, amikor a rendeltetési ország illetékes hatósága az átvételi elismervényt elküldi, abban az esetben is, ha a küldő ország illetékes hatósága úgy ítéli meg, hogy nem kapta meg a rendelet 6. cikkének (5) bekezdésében előírt valamennyi információt. Mindazonáltal ilyen esetben a küldő ország illetékes hatósága által a bejelentőnek – a rendelet 6. cikke (4) bekezdésének megfelelően – elküldött további tájékoztatás és dokumentáció iránti kérelemnek az a joghatása, hogy felfüggeszti a 30 napos határidőt olyan időtartamra, amely semmi esetre sem haladhatja meg ezen hatóság által a további információk és dokumentáció benyújtására meghatározott rövid határidőt. Végül a 30 napos határidő leteltének az a joghatása, hogy az illetékes hatóságok már nem emelhetnek kifogást a szállítás ellen, vagy nem kérhetnek további tájékoztatást a bejelentőtől.

V – Végkövetkeztetések

80. Tekintettel a fenti megállapításokra, azt javasoljuk a Bíróságnak, hogy a l'Østre Landsret előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdéseire a következőképpen válaszoljon:

„1) Az Európai Közösségen belüli, az oda irányuló és az onnan kifelé történő hulladékszállítás felügyeletéről és ellenőrzéséről szóló, 1993. február 1-jei

259/93/EGK tanácsi rendelet 2. cikke g) pontjának ii) alpontjában foglalt »amennyiben ez nem lehetséges« kifejezést akként kell értelmezni, hogy a felhatalmazott hulladékbegyűjtő nem léphet fel automatikusan a hasznosításra szánt hulladék szállítása bejelentőjeként. Ugyanakkor a rendelet értelmében a felhatalmazott begyűjtő a szállítás bejelentőjének tekinthető különösen abban az esetben, ha a hulladéktermelő nem ismert, vagy ha nagyszámú termelő egyenként csekély mennyiségű hulladékot állít elő.

2) Az Európai Közösségen belüli, az oda irányuló és az onnan kifelé történő hulladékszállítás felügyeletéről és ellenőrzéséről szóló, 1993. február 1-jei 259/93/EGK tanácsi rendelet 7. cikke (4) bekezdése a) pontjának első francia bekezdését összefüggésben 6. cikkének (5) bekezdésével akként kell értelmezni, hogy a küldő ország illetékes hatósága kifogást emelhet a hasznosításra szánt hulladék szállításával szemben abban az esetben, ha a bejelentő nem tájékoztatta a hatóságot arról, hogy a rendeltetési ország a küldő ország szabályozásával ökológiai szempontból azonos eljárás alkalmazásával kezeli-e a hulladékot.

3) Az Európai Közösségen belüli, az oda irányuló és az onnan kifelé történő hulladékszállítás felügyeletéről és ellenőrzéséről szóló, 1993. február 1-jei 259/93/EGK tanácsi rendelet 6. cikke (5) bekezdésének első francia bekezdését akként kell értelmezni, hogy a hasznosításra szánt hulladék szállításának bejelentője nem teljesíti tájékoztatási kötelezettségét abban az esetben, ha a bejelentésben csak azt a kategóriát tünteti fel, amelybe az érintett hulladék tartozik.

4) Az Európai Közösségen belüli, az oda irányuló és az onnan kifelé történő hulladékszállítás felügyeletéről és ellenőrzéséről szóló, 1993. február 1-jei 259/93/EGK tanácsi rendelet 7. cikkének (1)–(2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy a 30 napos határidő, amely az illetékes hatóságok rendelkezésére áll, hogy kifogást emeljenek a szállítás ellen, akkor nyílik meg, amikor a rendeltetési ország illetékes hatósága az átvételi elismervényt elküldi, abban az esetben is, ha a küldő ország illetékes hatósága úgy ítéli meg, hogy nem kapta meg a rendelet 6. cikkének (5) bekezdésében előírt valamennyi információt.

Mindazonáltal ilyen esetben a küldő ország illetékes hatósága által a bejelentőnek – a rendelet 6. cikke (4) bekezdésének megfelelően – elküldött további tájékoztatás és dokumentáció iránti kérelemnek az a joghatása, hogy felfüggeszti a 30 napos határidőt olyan időtartamra, amely semmi esetre sem haladhatja meg ezen hatóság által a további információk és dokumentáció benyújtására meghatározott rövid határidőt. Végül a 30 napos határidő leteltének az a joghatása, hogy az illetékes hatóságok már nem emelhetnek kifogást a szállítás ellen, vagy nem kérhetnek további tájékoztatást a bejelentőtől."